

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (ósma izba)

z dnia 7 września 2023 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zasada neutralności VAT – Zasada skuteczności – Zbyt wysoka stawka VAT na fakturze zakupu – Zwrot nadpłaty – Skarga wniesiona bezpośrednio przeciwko organom administracji – Wpływ ryzyka podwójnego zwrotu tego samego VAT

W sprawie C-453/22

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze, Niemcy) postanowieniem z dnia 27 czerwca 2022 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 6 lipca 2022 r., w postępowaniu:

Michael Schütte

przeciwko

Finanzamt Brilon,

TRYBUNAŁ (ósma izba),

w składzie: M. Safjan, prezes izby, K. Jürimäe (sprawozdawczyni), prezes trzeciej izby, i N. Piçarra, sędzia,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu Michaela Schüttego – H. Nieskens, Rechtsanwalt,
- w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller i N. Scheffel, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu rządu czeskiego – O. Serdula, M. Smolek i J. Vlácil, w charakterze pełnomocników,
- w imieniu Komisji Europejskiej – J. Jokubauskaitė i L. Mantl, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1), zmienionej dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r. (Dz.U. 2010, L 189, s. 1), (zwanej dalej „dyrektywą VAT”), a także zasady neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) i zasady skuteczności.
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy skarżącym w postępowaniu głównym, Michaeliem Schüttem, a Finanzamt Brilon (urzędem skarbowym w Brilon, Niemcy, zwanym dalej „urzędem skarbowym”) w przedmiocie prawa do uzyskania, na podstawie zasady słuszności, zwolnienia z VAT żądanego a posteriori przez niemiecki organ podatkowy oraz odsetek od kwoty tego podatku.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Artykuł 168 lit. a) dyrektywy VAT stanowi:

„Jeżeli towary i usługi wykorzystywane są na potrzeby opodatkowanych transakcji podatnika, podatnik jest uprawniony, w państwie członkowskim, w którym dokonuje tych transakcji, do odliczenia następujących kwot od kwoty VAT, którą jest zobowiązany zapłacić:

a) VAT należnego lub zapłaconego w tym państwie członkowskim od towarów i usług, które zostały mu dostarczone lub które mają być mu dostarczone przez innego podatnika”.

- 4 Zgodnie z art. 178 lit. a) tej dyrektywy, aby móc skorzystać z prawa do odliczenia, o którym mowa w art. 168 lit. a), podatnik „w odniesieniu do dostaw towarów lub świadczenia usług, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6”.

Prawo niemieckie

- 5 Paragraf 163 Abgabenordnung (ordynacji podatkowej, BGBl. 2002 I, s. 3866, zwanej dalej „AO”) przewiduje:

„1. Podatki mogą być określone w niższej wysokości, a poszczególne podstawy opodatkowania, o ile podwyższają podatek, mogą nie zostać uwzględnione przy określaniu podatku, jeśli z uwagi na konkretne okoliczności danego przypadku wyższe opodatkowanie byłoby niesłuszne.

[...]”.

6 Paragraf 227 AO stanowi:

„Organy podatkowe mogą umorzyć zobowiązanie podatkowe w całości albo w części, jeżeli pobranie podatku w danym przypadku byłoby sprzeczne z zasadą słuszności; przy zachowaniu takich samych przesłanek zapłacone już kwoty mogą zostać zwrócone albo zaliczone na poczet przyszłych należności”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 7 Skarżący w postępowaniu głównym jest rolnikiem, a także leśnikiem. W latach 2011–2013 kupił drewno od różnych dostawców, a następnie odsprzedał je i dostarczył swoim klientom jako drewno opałowe. Podczas gdy stawka VAT widniejąca na fakturach jego dostawców była stawką podstawową w wysokości 19 %, stawką wskazaną na fakturach wystawionych przez skarżącego w postępowaniu głównym jego klientom była stawka obniżona w wysokości 7 %.
- 8 Dostawcy każdorazowo składali deklarację VAT i odprowadzali VAT według stawki 19 % do niemieckich organów podatkowych. Natomiast skarżący w postępowaniu głównym zadeklarował dokonane przez siebie transakcje sprzedaży według stawki wynoszącej jedynie 7 % i odliczył VAT naliczony od zakupów według stawki 19 %. Powstałe zobowiązanie podatkowe zostało przez skarżącego zapłacone niemieckim organom podatkowym.
- 9 Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze, Niemcy), który jest sądem odsyłającym, wyjaśnia, że w żadnym momencie nie było oznak zbliżającej się niewypłacalności skarżącego w postępowaniu głównym ani podejrzenia oszustwa po jego stronie. W toku kontroli podatkowej urząd skarbowy uznał, że transakcje sprzedaży skarżącego w postępowaniu głównym będą podlegały nie stawce obniżonej VAT, lecz stawce podstawowej.
- 10 W wyniku tej kontroli podatkowej zostało wszczęte postępowanie sądowe przed Finanzgericht Münster (sądem ds. finansowych w Münsterze). W wyniku tego postępowania sądowego sąd ten stwierdził w wyroku z dnia 2 lipca 2019 r., który obecnie stał się prawomocny, że transakcje skarżącego w postępowaniu głównym objęte podatkiem należnym podlegają obniżonej stawce VAT. Sąd ten uznał jednak, że zakupy dokonane przez skarżącego w postępowaniu głównym również podlegały stawce obniżonej w wysokości 7 %. W konsekwencji odliczenie VAT naliczonego przez skarżącego w postępowaniu głównym zostało odpowiednio zmniejszone.
- 11 W celu wykonania tego wyroku urząd skarbowy zażądał, decyzjami z dnia 30 września 2019 r., kwot VAT należnych za lata 2011–2013 wraz z odsetkami. Skarżący w postępowaniu głównym zwrócił się zatem do swoich dostawców, aby skorygowali oni dotyczące go faktury i wypłacili mu różnicę.
- 12 Wszyscy dostawcy podnieśli wobec powoda w postępowaniu głównym zarzut przedawnienia przewidziany w niemieckim prawie cywilnym. Sporne faktury nie zostały zatem skorygowane, a powód w postępowaniu głównym nie otrzymał od swoich dostawców żądanych zwrotów.
- 13 W tych okolicznościach pismem z dnia 24 października 2019 r. skarżący w postępowaniu głównym skierował do urzędu skarbowego wnioski o przyznanie, ze względów słuszności, żądanego a posteriori zwolnienia z VAT oraz odsetek od tej kwoty VAT, zgodnie z §§ 163 i 227 AO.

- 14 Urząd skarbowy oddalił ten wniosek decyzjami z dnia 3 i 16 grudnia 2019 r. ze względu na to, że skarżący w postępowaniu głównym był sam odpowiedzialny za sytuację. Wniesione przez niego odwołania od tych decyzji oddalających również zostały uznane za bezzasadne decyzją wydaną w dniu 24 lipca 2020 r.
- 15 Skarżący w postępowaniu głównym zaskarżył oddalenie jego wniosku o zwolnienie z VAT, którego zażądano a posteriori przed sądem odsyłającym. Sąd ten wyraża wątpliwości co do wykładni dyrektywy VAT w odniesieniu do stosowania zasady neutralności podatkowej i zasady skuteczności do prawa do zwrotu.
- 16 Jego wątpliwości opierają się również na możliwości dokonywania przez dostawców nieograniczonego w czasie korygowania faktur, a w konsekwencji dokonania tego w terminie późniejszym niż zwrot należności nabywcy przez niemieckie organy podatkowe. Gdyby dostawcy ci zwrócili się następnie do tego organu o zwrot nadpłaconej kwoty, narażałoby to rzeczonego organ na ryzyko konieczności dwukrotnego zwrotu tego samego VAT, bez potrzeby dochodzenia roszczenia od nabywcy towarów będących przedmiotem tych faktur.
- 17 W tej sytuacji Finanzgericht Münster (sąd ds. finansowych w Münsterze) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy w okolicznościach sprawy w postępowaniu głównym przepisy dyrektywy [VAT] – w szczególności zasada neutralności podatkowej i zasada skuteczności – wymagają, by skarżący miał bezpośrednio względem organu podatkowego prawo do zwrotu nadpłaconego przez niego na rzecz jego dostawców VAT wraz z odsetkami, również wówczas, gdy nadal istnieje możliwość, że organ podatkowy zostanie wezwany przez dostawców na podstawie korekty faktur w późniejszym terminie i może wówczas – w danym przypadku – nie mieć już możliwości ponownego skierowania żądania do skarżącego, w związku z czym istnieje ryzyko, iż organ podatkowy będzie musiał zwrócić ten sam VAT dwukrotnie?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 18 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy dyrektywę VAT, zasadę neutralności VAT i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby odbiorcy dostaw towarów przysługiwało bezpośrednio względem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze, który on zapłacił swoim dostawcom i który wpłacili oni do skarbu państwa, jak również związane z nim odsetki, w okolicznościach, w których, po pierwsze, nie można mu zarzucić oszustwa, nadużycia lub niedbalstwa, nie może on już żądać tego zwrotu od tych dostawców ze względu na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna możliwość, że w późniejszym czasie wspomniani dostawcy zażądają od organów podatkowych zwrotu nadpłaty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorcę tych dostaw.
- 19 Na wstępie należy wskazać, iż prawo do odliczenia stanowi integralną część mechanizmu VAT i co do zasady nie może być ograniczane. System odliczeń ma bowiem na celu całkowite uwolnienie podatnika od ciężaru VAT należnego lub zapłaconego w ramach jego działalności gospodarczej. Wspólny system VAT zapewnia zatem neutralność całej działalności gospodarczej w zakresie obciążeń podatkowych, bez względu na cel czy rezultaty tej działalności, pod warunkiem że działalność ta, co do zasady, sama podlega opodatkowaniu VAT (wyrok z dnia 6 lutego 2014 r., Fatorie, C-424/12, EU:C:2014:50, pkt 30, 31 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 20 Zasada neutralności VAT stanowi z tego względu podstawową zasadę wspólnego systemu VAT. W tym kontekście wnioski o zwrot nienależnie zapłaconego VAT należą do zakresu prawa do zwrotu nienależnego świadczenia, które zgodnie z utrwalonym orzecznictwem ma na celu usunięcie skutków niezgodności podatku z prawem Unii poprzez neutralizację ciężaru finansowego niesłusznie obciążającego podmiot, który go w ostateczności rzeczywiście ponosi (zob. podobnie wyrok z dnia 2 lipca 2020 r., Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 24, 25 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 21 Następnie, w braku przepisów Unii w zakresie żądania zwrotu podatków, do państw członkowskich należy ustanowienie w krajowym porządku prawnym warunków występowania z tymi żądaniami, które to warunki muszą być zgodne z zasadami równoważności oraz skuteczności, czyli nie mogą być mniej korzystne niż warunki dotyczące podobnych żądań opartych na przepisach prawa krajowego i nie mogą być ukształtowane w sposób czyniący praktycznie niemożliwym wykonywanie praw przyznanych przez porządek prawny Unii (wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 37; z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 50).
- 22 Ponieważ, co do zasady, także do państw członkowskich należy ustanowienie warunków, na jakich można uregulować VAT nienależnie wykazany w fakturze, Trybunał przyznał, iż system, zgodnie z którym, po pierwsze, dostawca towaru, który błędnie wpłacił VAT na rzecz organów podatkowych, może żądać jego zwrotu, a po drugie, nabywca tego towaru może wnieść przeciwko dostawcy powództwo cywilne o zwrot nienależnego świadczenia, jest zgodny z zasadami neutralności VAT i skuteczności. W istocie system taki umożliwia odbiorcy, który poniósł ciężar podatku wykazanego w fakturze w wyniku błędu, otrzymanie zwrotu kwot zapłaconych nienależnie (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 38, 39; a także z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 51).
- 23 Jeśli jednak zwrot VAT okaże się niemożliwy lub nadmiernie utrudniony, w szczególności w przypadku upadłości dostawcy, rzeczone zasady mogą wymagać, by nabywca danego towaru mógł skierować żądanie zwrotu bezpośrednio do organów podatkowych. Zatem państwa członkowskie w celu przestrzegania zasady skuteczności powinny określić środki i zasady proceduralne niezbędne do umożliwienia odbiorcy odzyskania podatku nienależnie wykazanego w fakturze (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., Reemtsma Cigarettenfabriken, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 41; a także z dnia 26 kwietnia 2017 r., Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 53).
- 24 Ponadto w przypadku gdy na podstawie obiektywnych dowodów zostanie wykazane, że prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego jest podnoszone w sposób noszący znamiona oszustwa lub nadużycia, należy odmówić skorzystania z tego prawa (wyroki: z dnia 2 lipca 2020 r., Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 38; z dnia 13 października 2022 r., HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, pkt 28 i przytoczone tam orzecznictwo). Natomiast, biorąc pod uwagę miejsce, jakie zasada neutralności VAT zajmuje we wspólnym systemie VAT, sankcja polegająca na bezwzględnej odmowie prawa do zwrotu VAT błędnie wykazanego na fakturze i nienależnie zapłaconego wydaje się nieproporcjonalna, jeżeli nie zostało wykazane żadne oszustwo ani zagrożenie dla budżetu państwa, i to nawet w przypadku udowodnionego zaniedbania ze strony podatnika (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 lipca 2012 r., EMS-Bulgaria Transport, C-284/11, EU:C:2012:458, pkt 70; z dnia 2 lipca 2020 r., Terracult, C-835/18, EU:C:2020:520, pkt 37).

- 25 W świetle orzecznictwa przytoczonego w pkt 19–24 niniejszego wyroku przepisy krajowe lub praktyka krajowa, które prowadzą do odmówienia nabywcy towarów zwrotu naliczonego VAT, który został mu nienależnie wykazany na fakturze i który nadpłacił on swoim dostawcom, wydają się nie tylko sprzeczne z zasadą neutralności VAT i zasadą skuteczności, ale również nieproporcjonalne, jeżeli nie ma on możliwości żądania od tych dostawców tego zwrotu jedynie ze względu na przedawnienie, na które powołują się oni wobec niego, i podczas gdy nie zarzuca się mu żadnego oszustwa, nadużycia lub zaniedbania.
- 26 W tych okolicznościach, jeżeli uzyskanie przez nabywcę od dostawców zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego jest dla niego niemożliwe lub nadmiernie utrudnione, ów nabywca, wobec braku udowodnionego oszustwa, nadużycia lub zaniedbania po jego stronie, ma prawo skierować swój wniosek o zwrot bezpośrednio do organów podatkowych.
- 27 Ani wyrok z dnia 13 stycznia 2022 r., *Zipvit* (C-156/20, EU:C:2022:2), ani brak niewypłacalności dostawców, ani też ryzyko podwójnego zwrotu, na które powołuje się sąd odsyłający, nie mogą podważyć tej oceny.
- 28 Po pierwsze, w odniesieniu do tego ostatniego wyroku należy zauważyć, że w przeciwieństwie do sytuacji leżącej u podstaw postępowania głównego, odwołanie skarżącego w sprawie leżącej u podstaw rzeczonego wyroku dotyczyło świadczeń, które zostały błędnie zwolnione z VAT. Tymczasem w tej sprawie, po pierwsze, dostawca nie usiłował odzyskać od swojego klienta niesłusznie pominiętego VAT, a po drugie, organ podatkowy nie wydał względem tego dostawcy korygującej decyzji podatkowej. Ze względu na te okoliczności Trybunał orzekł, że podatnik nie może domagać się odliczenia kwoty VAT, która nie została mu zafakturowana, a zatem nie została przerzucona na konsumenta końcowego (wyrok z dnia 13 stycznia 2022 r., *Zipvit*, C-156/20, EU:C:2022:2, pkt 31).
- 29 Po drugie, co się tyczy kwestii, czy brak niewypłacalności dostawców może mieć wpływ na prawo do zwrotu VAT w świetle orzecznictwa wspomnianego w pkt 23 niniejszego wyroku, bezsporne jest, że systematyczne użycie wyrażenia „w szczególności” w tym orzecznictwie wskazuje, że niewypłacalność dostawców jest tylko jedną z okoliczności, w których uzyskanie zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego może być niemożliwe lub nadmiernie utrudnione (wyroki: z dnia 15 marca 2007 r., *Reemtsma Cigarettenfabriken*, C-35/05, EU:C:2007:167, pkt 41; z dnia 26 kwietnia 2017 r., *Farkas*, C-564/15, EU:C:2017:302, pkt 53; z dnia 11 kwietnia 2019 r., *PORR Építési Kft.*, C-691/17, EU:C:2019:327, pkt 42, 48; a także z dnia 13 października 2022 r., *HUMDA*, C-397/21, EU:C:2022:790, pkt 22).
- 30 Po trzecie, co się tyczy ryzyka podwójnego zwrotu ze względu na okoliczność, że dostawcy mogliby skorygować faktury, pierwotnie wystawione na nabywcę, po zwrocie dokonany na rzecz nabywcy przez organ podatkowy, a następnie żądać zwrotu nadpłaconej kwoty, należy zauważyć, że takie ryzyko jest co do zasady wykluczone w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym.
- 31 Jak bowiem wskazano w pkt 24 niniejszego wyroku, należy odmówić prawa do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze i zapłaconego, jeżeli zostanie wykazane, że prawo to zostało podniesione w sposób stanowiący oszustwo lub nadużycie.
- 32 W tym kontekście Trybunał orzekł, że w dziedzinie VAT stwierdzenie wystąpienia praktyki stanowiącej nadużycie wymaga spełnienia dwóch przesłanek. Po pierwsze, wymagane jest, aby sporne transakcje, pomimo iż spełniają formalne przesłanki przewidziane w odpowiednich

przepisach dyrektywy VAT i ustawodawstwa krajowego transponującego tę dyrektywę, skutkowałą uzyskaniem korzyści podatkowej, której przyznanie byłoby sprzeczne z celem tych przepisów. Po drugie, z ogółu obiektywnych czynników powinno wynikać, że celem spornych transakcji jest uzyskanie tej korzyści podatkowej (wyroki: z dnia 21 lutego 2006 r., Halifax i in., C-255/02, EU:C:2006:121, pkt 74, 75; a także z dnia 15 września 2022 r., HA.EN., C-227/21, EU:C:2022:687, pkt 35).

- 33 Tymczasem w niniejszej sprawie wydaje się, z zastrzeżeniem weryfikacji, których dokonanie należy do sądu odsyłającego, po pierwsze, że nabywca zapłacił dostawcom kwoty VAT wskazane na fakturach, a po drugie, że dostawcy ci wpłacili te kwoty VAT organowi podatkowemu. W związku z tym, jeżeli wspomniani dostawcy skorygowali owe faktury i wystąpili do tego organu z wnioskami o zwrot nadpłaty po tym, jak ów organ zwrócił tę nadpłatę nabywcy zafakturowanych towarów, mimo że początkowo dostawcy ci powołali się na przedawnienie wobec tego nabywcy i wyraźnie wykazali w ten sposób brak interesu w uregulowaniu sytuacji, żądania te nie mogą mieć innego celu niż uzyskanie korzyści podatkowej sprzecznej z zasadą neutralności podatkowej. Taka praktyka stanowiłaby zatem nadużycie w rozumieniu przytoczonego powyżej orzecznictwa i nie mogłaby prowadzić do zwrotu na rzecz tych dostawców, co wyklucza ryzyko podwójnego zwrotu.
- 34 Wreszcie w odniesieniu do odsetek Trybunał wielokrotnie orzekał, że w przypadku gdy państwo członkowskie pobrało podatek z naruszeniem zasad prawa Unii, podmiotom prawa przysługuje prawo do zwrotu nie tylko nienależnie pobranego podatku, lecz także kwot zapłaconych na rzecz tego państwa lub pobranych przez to państwo bezpośrednio w związku z tym podatkiem, co obejmuje również straty spowodowane utratą możliwości dysponowania środkami finansowymi w następstwie przedwczesnej wymagalności podatku (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 grudnia 2006 r., Test Claimants in the FII Group Litigation, C-446/04, EU:C:2006:774, pkt 205; z dnia 13 października 2022 r., HUMDA, C-397/21, EU:C:2022:790, pkt 32).
- 35 W niniejszej sprawie jedynie wykonanie wyroku sądu odsyłającego z dnia 2 lipca 2019 r., w którym zmniejszono odliczenie podatku naliczonego z 19 % do 7 %, mogłoby pociągnąć za sobą obciążenie gospodarcze skarżącego w postępowaniu głównym odpowiadające różnicy między stawką podstawową VAT a stawką obniżoną.
- 36 Zatem w przypadku gdy skarżący w postępowaniu głównym rzeczywiście zapłacił już organom podatkowym kwotę odpowiadającą zmniejszeniu jego pierwotnego odliczenia, poniósłby szkodę finansową, ponieważ nie może dysponować tą kwotą. Wynika z tego, że w braku zwrotu VAT nienależnie pobranego przez organ administracji w rozsądnym terminie szkoda ta, w zakresie, w jakim wynika z naruszenia przez państwo członkowskie prawa Unii według pkt 25 niniejszego wyroku, powinna zostać zrekompensowana poprzez zapłatę odsetek za zwłokę.
- 37 W świetle powyższych względów na zadane pytanie należy odpowiedzieć, że dyrektywę VAT, zasadę neutralności VAT i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, aby odbiorcy dostaw towarów przysługiwało bezpośrednio względem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze, który on zapłacił swoim dostawcom i który wpłacili oni do skarbu państwa, jak również związane z nim odsetki, w okolicznościach, w których, po pierwsze, nie można mu zarzucić oszustwa, nadużycia lub niedbalstwa, nie może on już żądać tego zwrotu od tych dostawców ze względu na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna możliwość, że w późniejszym czasie wspomniani dostawcy zażądadą od organów podatkowych zwrotu nadpłaty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorcę tych dostaw. W braku zwrotu VAT nienależnie

pobranego przez organ administracji podatkowej w rozsądnym terminie szkoda poniesiona w wyniku braku możliwości dysponowania kwotą odpowiadającą temu nienależnie pobranemu VAT powinna zostać zrekompensowana poprzez zapłatę odsetek za zwłokę.

W przedmiocie kosztów

- 38 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (ósma izba) orzeka, co następuje:

Dyrektywę Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienioną dyrektywą Rady 2010/45/UE z dnia 13 lipca 2010 r., a także zasadę neutralności podatku od wartości dodanej (VAT) i zasadę skuteczności

należy interpretować w ten sposób, że:

wymagają one, aby odbiorcy dostaw towarów przysługiwało bezpośrednio względem organów podatkowych prawo do zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturze, który on zapłacił swoim dostawcom i który wpłacili oni do skarbu państwa, jak również związane z nim odsetki, w okolicznościach, w których, po pierwsze, nie można mu zarzucić oszustwa, nadużycia lub niedbalstwa, nie może on już żądać tego zwrotu od tych dostawców ze względu na przedawnienie przewidziane w prawie krajowym, a po drugie, istnieje formalna możliwość, że w późniejszym czasie wspomniani dostawcy zażądadają od organów podatkowych zwrotu nadpłaty po skorygowaniu faktur pierwotnie wystawionych na odbiorcę tych dostaw. W braku zwrotu VAT nienależnie pobranego przez organ administracji podatkowej w rozsądnym terminie szkoda poniesiona w wyniku braku możliwości dysponowania kwotą odpowiadającą temu nienależnie pobranemu VAT powinna zostać zrekompensowana poprzez zapłatę odsetek za zwłokę.

Podpisy